

ISTEN

úgy félúton lehettem, esetleg egy kicsivel odébb, mindenesetre ott, ahol még erőt kell gyűjteni a továbbiakért, a völgy egyik oldalát néztem ki magamnak, itt megpihenhetek, fennebb óriási fa kínálgatta hívogató árnyékát, feléje indultam, az őszeleji, szakadtas pázsit még védelmezte fűzöldjét, de lilás kelyheket már égre tárta a kikerics, a bokrokon pirult bogyók, búcsúzni készülő elevenség, hátradőltem a fűbe, valahol a fény és az árnyékoltság határán, testem hamar rátalált kényelmére, a tekintetet kell szabaddá tenni ilyenkor, magától keresi meg illeszkedését, magamban ritkán találok a megoldást, de ha azt nézhetem, ami meghalad, amiből a szabadság érintését tudom kiolvasni, az mindig kiszabadít nyugtalanságomból, gyötrődésemből, szememen még a hosszú út hályoga, de tekintetem már kutatja fogódzóit az út túloldalán, egy hasonló domb emeli ott magát elém, mint amelyik hátam hűvöséből, az árnyékból bizserget, csak itt fénybe vonja magát, elhiteti, hogy láthatom, részeit megnevezhetem, de hogy, lehet-e ma a tájba szorongás nélkül belefeledkezni, mintha egy örökös búcsúzásban állnánk, ott, ahol éles forgókések metélik a szemhatárt, szabad-e még szépnak látni a délután meghosszabbodó fényeit, csalás nélkül szétnézni könnyedén, ma ez kinek adatik meg, legalább a térről legyenek pontos fogalmaim, épp a legnehezebből, a térbeli hely, úgy látszik, valami rettentő kell legyen, és nehéz is megragadni, nevet adni a rettentőnek, szavakat találni rá, különbségeket észlelni abban, ami, mint egy kidőlő fal, készül rád zuhanni, miközben minden áll, semmi sem mozdul, szakadék fölött kifeszített kötélt moccsatlansága, hiába nem rezdül, mégis tisztán látod, ahogy áthidalja az ürességet, beelátod, nyitottá válni erre a felfoghatatlan történésre, miközben nem te lépsz, nem te nyitsz, hanem éppen hogy felnyitódsz, nem előtted van a látvány, valahogyan eléd kerül, üveglapra szór homokot egy nyitott tenyér, de te nem a folyamatot észleled, nem a szétterülést magát, látod a kezet, látod az üveglapot, látod a homok leheletnyi redőzeteit, a szétterülést csak *érzed*, ó, ezek a rég kihűlt, kompromittálódott érzések, vajon rátámaszkodhat még bomlottságom, felnézek a dombra, egészen elfoglalja a látóhatár al-

só részét, kétoldalt elszórtan fák állnak, míg középen egy tágas mélyedésben erdővé sűrűsödnek a lombkoronák, fent pedig az ég fátyolfelhős boltozata, hány ilyen hasonló dombot láttam már, hány ilyen erdőt, tisztást, hegyet, égboltozatot, néha azt érzem, már az összetest, hogy kimerítettem, elhasználtam a természetet is, aztán jön egy ilyen szerencsés délután, egy ilyen félrehúzóadás, erőt gyűjtés félúton, esetleg egy kicsivel odébb, és akkor, mintha eddig csak egy sötét függöny mögött álldogáltak volna, hirtelen elém lépnek a fák, könnyed összevisszaságban szétrajzanak a domb oldalán, de nem tolakodón, csak éppen annyira, hogy érvényt adjanak annak a gondolatnak, hogy nem kopár a domb, nincs letarolva, lecsupaszítva, nem holt anyag, de ez csak átfut a fejemen, mert már látom a dombot is megmutatkozni, súlyos, telt ragyogásban terül ki az ég alatt, mintha bőre alatt egy hatalmas lény aludná álmát, mert *ezt* látom, egyszerre a súlyt és a könnyedséget, a kinyílást és a becsukódást, a kife-szülő kötelet, a szétszóródó homokszemeket, az alakulást, ahogy az egész fölé az ég áttűnő bordázata borul, mintha kékes röntgenképen látnám a magasság szerveit, de nem láthatom ezt, kísért meg egy túlvilági hang, a világ már rég máshogy történik, csak atomok ütköznek a térben, minden ennek folyománya, de nem kerülhet ennyire távol egymástól, amit látok és amit tudok,
tűz... tűz...,
lángban, lángban, lángban, ...,
érzékeim elpattanó peremén egy másik történet készülődik, ott nincsenek dombok, fák, lejtők, emelkedők, ott nincs kinyílás, becsukódás, ott nincs kiterülés, sűrűsödés, áttetszés, egy holt nyelven azt mondanám, ott isten van, de ezt mégsem mondhatom,
isten érzékcsalódás